

CSENDESTÁRSÁK

A piktor, ahogyan az korunkban szokás,
meghosszabbítja a püspök életét azzal,
hogy korosabbnak mutatja és érseki
gúnyában. A pallium szennyes és foltos,
mintha bagolyköpet fröccsent volna rá.
A hit élő tanújaként lett megjelenítve
az elhunyt alakja. A deres haj dúsabb,
az álcsúcs hegyesebb, a száj ernyedt, az arc
szabálytalansága megfelel a székhely
(a város ábrája a képsarokba van
odavetve) természetének. Hogy ami
anyag, azt rejtse, a szellemet fölvesse,
vázlatos a ruházat kidolgozása.
A kolorista a munkáért Xenophón
kötetét kapta, amelyben a kontúrok
épp úgy feloldottak, miként a jelenben,
s új lett az érsek, és új Szent Mihály, aki,
lám, nem tapos többé a gonoszon, csupán
a hiánya vergődik a saruja alatt.
Feljegyzem még, a félalakos majestas-képen,
hiszen hiányzik az altest, nem látható
a csecsemő, az érsekünk unokája,
akit a halott lábai közé rejtve
temettek a szarkofágba nagyapjával.
Együtt fognak nyugodni az altemplomban
a csendestárs idők végezetéig.

A NÉMÁKRÓL

Ha posztamenst olvasol, vagy a váralját járod, oda jutsz, ahonnan elindultál, hol a politikailag szennyezett térben egy verssor talapzatán áll a sok tonnás angyal. A lábához vetett város, nem tudni, hűséges-e, de hogy hűtlen volt, azt igen.

A két szárny közé felragadva sárga láthatósági mellényben gyakja az angyalt hátulról a kukáslegény, kinek dolga, hogy az ünnepre a szobrot kicsomagolja, s majd az esemény után, télire, vissza. Színjátéka a nyitókép után megszakad.

Az adatok csontvázán vérbő képzelet.

Akik a koszorúzás közönségét adják, a holtak és a szobrok gyűjtőhelyén sok a ficsúr és a megejtett úrhölgy.

A szélhámos telket, a hamisító érmet, a jogtanácsos a pecsételőjét kínálja. Nyeregvetőt a szónok, mely házat keres, hogy fedele lehessen, s hogy beköltözzék. Az írnok, mert becsukódik, mint a tengeri kagyló, újrapapír jegyzetfüzetet.

A levegőben, hogy nedvekhez jutnak, savak dolgoznak, a kozmoszban értelmet kapnak.

Mielőtt elnyújtózik az éj a téren, alszik a sötét a szembogárban, a diókocsz huny a pincében, a víz a sókkal az útját bejárta, és a kúszást a lábamatban guggolásra váltja, még piros az ég. Mint a hűséges cserszömörce. Bévül, ha érik, a lében dús vérkörte. Megkísérlik elmondani azt, amit azok mondanának, akik némák.